

UNA FIRA EN LA CIUTAT DE LES FIRES

60.000 m² d'emocions

Entre tota la mercaderia que Nadal exhibeix en els seus mostradors, la fira —la fira d'evasió— és la que més quilos fa perdre i la que més facilita la irrigació sanguínia.

Miquel Alberola

Durant mig desembre i ben avançat gener, a València, només precipitar-se el sol, el llit del riu s'inunda de colors elèctrics i la suma d'un centenar llarg de músiques resulta una harmonia confusa. Un guirigall que importuna la plàcida existència de les rates que en aquella extensió tenen el seu territori. És la fira. Són els voltants del pont de l'Àngel Custodi, a l'altura de Montolivet i a la marginal dreta d'allò que un dia va ser el Túria de plata. Abans ha conegut diverses ubicacions i potser en coneixerà més, fins que el consistori no impulse un parc d'atraccions permanent, solució que els firandants contempen amb recel per si en queden fora i s'ho reparteixen els executius de la diversió.

Davant del panorama, ells són nòmades d'una fira nòmada que va d'Herodes a Pilatos; habituats com estan a ambular per les condicions adverses de l'economia i la geografia. Vénen dels límits a vendre situacions límit i converteixen les seues caravanes en espectaculars ofertes. En emocions. Al gust: sensacions convencionals o extraordinàries per vint-i-pocs duros, a l'abast de les butxaques més damnificades. Una invitació a crispar la monotonia tan antiga i tan moderna com la vida.

A la porta les dependentes facturen núvols de cotó ensucrat, del color de les roses, i provoquen una meteorologia baixa de sacarines de fil en les mans dels menuts que resulta infal·libre i els té ben ocupats durant uns minuts. I, per damunt del cap, un vaixell de filibusters de falla dibuixa mitja circumferència mecànica: precipitacions i ascensions subtades que simulen una marea en un oceà improbable per cent cinquanta pessetes. Tirat. Al costat, una tómbola de *paliq* eloqüent i seguit, creixent com l'arròs caldós: «toca, toca, sempre toca; toca un pito, toca una pilota». Magnífics conductors

Una fira nòmada a l'abast de les butxaques més damnificades.

de veu que desafien la concurrència amb una retòrica inaudita, amb una prosa de molta carretera i d'escàs peatge, efectista i eficaç, penetrant de butlletes.

Un galop de cavallets de cartó pedra

propinar un colp d'adrenalina. Ideal per a descarregar *estress* i odis, i que té molta acceptació entre les dones. Hi ha també una variant del carrusel, l'*enterprise*, que va adquirint velocitat i s'inclina com una sènia: desafia les lleis de la gravetat i centrifuga els passatgers, els confon entre les bombetes amb la força d'un tifó californià, els altera la sístole i un minut abans del miocardi els torna a la posició inicial. Un trajecte per a audaços que deu significar un itinerari alternatiu a l'heroïna sense infectar la sang. Almenys, aquesta és la cara que foten quan desembarquen: un aspecte evaporat.

O el «Ranger», un martell il·luminat que balanceja com un pèndul i en el moment més impensat fa un gir de sei-

xanta graus i disposa els viatgers cap per avall; els deixa escórrer-se la sang i, quan guaita pels forats del nas, els despenja en una paràbola, en un vaivé com una coctelera de neurones, colesterol i leucocits més efectiu que les saunes i l'aerobic. Un balneari accelerat pel simbòlic preu de 200 pessetes la sessió. Per als qui no tenen tanta pressa hi ha uns altres mètodes, com el «polp», una roda amb potes de llagostí de trajectòria circular i ritme anàrquic que fa dels tripulants satèl·lits amb el lema «emoción, sensación y mucho gustirrinín». Els gira, els roda i els impulsa amunt i avall alhora, i en aquell frenesí de formes, capitulen els males-tars terrenals i espirituals. Un exorcisme que no supera els trenta duros.

Dins la línia terapèutica encara, i per una aportació monetària simbòlica, trobem «L'olla del diable», un perol enorme decantat on l'equilibri és una rectitud quimèrica i la norma és marejar-se com un all-i-oli i rebentar-se el crani contra els queixals d'un altre. Molt indicat per a rebaixar la cel·lulitis mental i per a accentuar la musculatura nerviosa. I una altra innovació: el «Super Loops», una via en forma de nòria i un vagó que la recorre a una velocitat que despentina el més engominat. Fa avant o fa arrere, o fa avant i arrere, i para les màquines al cim, des d'on, amb una posició poc ortodoxa, mentre cauen les coses de les butxaques, es veu l'Albufera com un cel ras d'oli i detergent.

Entre les evasions més usuals, les de peu pla; hi ha una ruta de punteria mecànica o manual que va des de clavar dards en un objectiu mòbil a fer-se una foto a través d'un projectil d'aire comprimit. Sobretot, la de les pilotes. En els últims anys han proliferat les cistelles de bàsquet, que per tres encerts tenen premi. Són les casetes més freqüentades pels *marines* ianquis, els quals, més que la compensació, busquen l'ingrés en l'NBA sense massa èxit. N'hi ha una de cares espectaculars que obrin una boca proporcional que ha d'engolir cinc pilotes que costen quaranta duros, cosa que deu ser factible, perquè hi ha un rètol que diu: «El que consiga dos premios no podrá jugar hasta el día siguiente».

S'adverteix una tendència a abandonar les paradetes de punteria convencional, la dels pots i les botelletes de destil·lats, i ara la multitud busca fer blanc en peixeres amb llogador. Un considerable aquàrium exposat al bombardeig de les pilotes llançades per la repugnància i la sang freda d'un potencial d'assassins, que riu les gràcies d'un peixet desconcertat i desolat. Una altra manera de comprovar el pols i l'encert és la que consisteix a introduir boles en un forat que activa els moviments d'un camell que transporta un musulmà. S'organitzen unes fantàstiques corregudes de tuàregs en un desert de plàstic que desperten un interès extraordinari. Tot, animat per un colossal parlador que comenta a crits les incidències de la singladura.

Quan acabaran els dies convinguts, desballestaran totes les astúcies i se n'aniran amb la música i les llums a facilitar teràpies per altres llocs. Les rates recuperaran l'espai habitual i els ponis pansits i els peixos arropits hauran de lliurar unes altres batalles. Nòmades com són d'una fira nòmada. □

